

Lønborg-bo fylder 90 efter et virksomt liv

Portræt: Laurids Juul Mikkelsen, Lønborg, der torsdag fylder 90 år, portrætteres af sin søn

Af Christian Juul Mikkelsen, Ålborg

Torsdag 28. januar fylder min far, Laurids Juul Mikkelsen, Kirkeager 4B, Lønborg, 90 år.

Hele sit lange liv har far boet i Vestjylland. I 1936 blev han gift i Lønborg Kirke med min mor, Marie Andersen, og de købte et lille husmandssted i Østerby - eller som det nu hedder: Østerbyvej 17. Det blev gennem de næste 53 år centrum for familien Marie og Laurids Juul.

Jorden her er sandet, men frugtbar nok, hvis det da regner, og der er altid græs nok til dyrene på den lave del af marken ned ved »æ grov«.

Hestene

Når jeg tænker tilbage på den tid, hvor jeg og mine søstre - Jenny og Anna, der i dag bor i henholdsvis Hvide Sande og Hoven - boede hjemme, myldrer erindringerne frem.

Vi levede alle af jorden og med jorden. Far og mor stod tidligt op om morgenen. Køerne skulle malkes, dyrene fodres, og vi mennesker krævede jo også vort.

Efter morgenmaden tog vi ud på marken, hvor der

altid var noget, der skulle gøres. Selvfølgelig skal der på landet sås og høstes, men i den mellemliggende tid skulle jorden holdes ren - med roehakker, harver og radrenser.

Her deles vi alle om arbejdet, dygtigt hjulpet af vore to heste Pjævs og Prins, som far selv har opdrættet. Lidt før middag kører vi hjem. Svinene i stalden skal fodres, hestene vandes, og mor kalder på os.

Vi skal ind og »ha' ond'en«. Altid god og nærende mad og for det meste fremstillet af vore egne afgrøder og dyr.

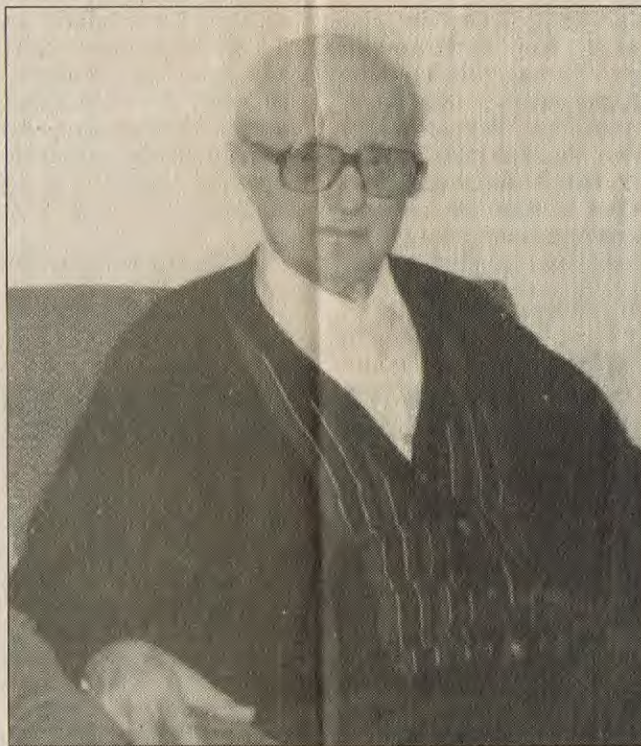
Husdyrene

Som barn er man meget påvirket af de voksne. Jeg så, at kornet var sået i snorlige rækker. Jeg så, at min far bøjede sig ned og med sine fingre fjernede ukrudtet, der stod tæt op af de spinkle sukkerroer. Og jeg vidste instinktivt, at sådan skulle jeg også gøre.

Jeg så min far dagligt passe dyrene og tale til dem. De var tillidsfulde, og han behøvede ingen pisk.

Jenny, der også lever på landet, sagde forleden, at hun havde spurgt far, hvorledes han havde det med at sende husdyr til slagteriet.

- Det kan man godt, men man har jo ansvaret for dem, mens de er hos én, og det er jo meningen med at

Fødselsdag: Torsdag fejrer Laurids Juul Mikkelsen, Lønborg, sin 90 års-dag sammen med sin kone, Marie, som han har været gift med i 62 år, og deres tre børn.

være landmand, at man skal producere fødevarer, svarede far.

Maskinerne

Som dreng havde far en drøm om at komme i lære som mekaniker. En drøm, siger jeg, for den slags var der ikke råd til.

Det var ikke en tid, hvorsamfundet tildelte penge og uddannelsstøtte til unge mennesker, og det, at han som 11-årig

blev forældreløs, gjorde udsigterne til en teknisk uddannelse helt håbløse. Han tog tjeneste som karl på gårde i Lønborg og Sdr. Vium, hvor han mødte mor.

Far talte sjældent om denne drøm. Man må jo af finde sig med sin skæbne. Men hans maskiner var altid i orden, og tidligt lærte han mig, hvordan jeg skulle rengøre motoren i malkemaskinen og

smøre lejerne på selvbinderen, så de altid fungerede, som de skulle. Og da jeg blev lidt ældre, hvordan man sliber knivene til en slåmaskine og meget, meget mere.

Egentlig er det vel ikke så mærkeligt, at jeg i dag selv konfigurerer min computer og skriver mine egne programmer. Far lærte mig jo, at man skal kende sit værktøj og være gode til at bruge det.

Pengene

Som barn deltog jeg i arbejdet med jorden. Jeg fik »løn« for at arbejde i roemarken: 10 øre for hver række, som jeg hakkede.

Far fik hakket roerne, jeg fik lidt lomme penge. Men vigtigst af alt - det ser jeg nu - var, at jeg lærte værdien af penge: Du skal tjene dit brød og svare enhver sit.

En gang husker jeg, at far måtte låne penge på en veksler. Pengene til de faste udgifter skal betales til tiden, og på landet nytter det ikke, at svinestalden er fuld af svin, der er klar til at sendes til slagteriet - om fem dage.

Det er dyrt at være fattig!

Hjælpsomheden

Jeg blev ikke på landet. Efter et ophold på Blaakilde Ungdomsskole kom jeg hjem og fortalte, at jeg gerne ville have en boglig uddannelse. Far sagde ja. De næste fem år boede jeg

hjemme, mens jeg læste og fik eksamen først på Skjern-egnens Præliminærkursus og bagefter studentereksamen fra Vestjysk Gymnasium i Tarm.

Lønborg Sogn betalte min rutebilbillet, men mit tøj, mad, penge til lærebøger på kurset og litteratur på gymnasiet og ferierejser - alt dette betale mine forældre med deres arbejde.

Kærligheden

Som 21-årig begyndte jeg at læse på Århus Universitet. Der var nu noget, der hed SU (Statens Uddannelsesstøtte). Det var meget anderledes, end da far var ung, men støtten var ikke høj nok til at leve for.

Gennem en lang periode sendte far mig månedligt et brev med 100 kr., og han fortsatte med at være mit økonomiske sikkerhedsnet, ind til jeg kunne fortælle ham, at jeg havde fået arbejde på universitetet og nu kunne forsørge mig selv. Jeg var da 26 år.

De normer og værdier, som et ungt menneske tager med sig, når han rejser hjemmefra, er bestemmende for hans senere liv. Far lærte mig, hvad det vil sige at passe sit arbejde, og at man i et ægteskab lever sammen i et kærligt, ligeværdigt forhold.